

Ewangelia z niedzieli: Wówczas ujrzą Syna Człowieczego

Ewangelia z niedzieli 33 tygodnia okresu zwykłego (rok B) wraz z komentarzem. «Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą». Podczas Sądu wyjdzie na jaw, czy w naszym życiu podążaliśmy drogą w świetle Bożego Słowa, czy zlekceważyliśmy je, ufając sami sobie.

Ewangelia (Mk 13, 24-32)

Jezus powiedział do swoich uczniów:

«W owe dni, po wielkim ucisku,
„słońce się zaćmi i księżyc nie da
swego blasku. Gwiazdy będą spadać
z nieba i moce na niebie” zostaną
wstrząśnięte.

Wówczas ujrzą Syna Człowieczego,
przychodzącego w obłokach z wielką
mocą i chwałą. Wtedy pośle On
aniołów i „zgromadzi swoich
wybranych z czterech stron świata,
od krańca ziemi po kraniec nieba”.

A od figowca uczcie się przez
podobieństwo. Kiedy już jego gałąź
nabrzmiwa sokami i wypuszcza
liście, poznajecie, że blisko jest lato.
Tak i wy, gdy ujrzycie te wydarzenia,
wiedzcie, że to blisko jest, u drzwi.

Zaprawdę, powiadam wam: Nie
przeminie to pokolenie, aż się to
wszystko stanie. Niebo i ziemia
przeminą, ale słowa moje nie
przeminą. Lecz o dniu owym lub
godzinie nikt nie wie, ani aniołowie
w niebie, ani Syn, tylko Ojciec».

Komentarz

Pan Jezus mówi do swoich uczniów siedząc na górze Oliwnej, naprzeciwko Świątyni Jerozolimskiej. Jeden z nich ocenia solidność i wspaniałość tej budowli, i wszyscy są zaskoczeni, kiedy Pan Jezus odpowiada mu: «Widzisz te potężne budowle? Nie zostanie tu kamień na kamieniu, który by nie był zwalony» (Mk 13, 2).

Jego słowa, przerywające pełne zdumienia komentarze, były bardzo poruszające: o jakiej katastrofie mówi? Dla nich coś takiego mogło nastąpić tylko przy końcu świata. Czy koniec był już bliski?

W odpowiedzi Pana Jezusa łączą się słowa z różnych ksiąg Starego Testamentu, mówiąc ściśle z ksiąg Daniela, Izajasza i Ezechiela. Używa obrazów pochodzących z literackiego

rodzaju apokaliptycznego, dobrze znanych w tradycji Izraela: „słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku. Gwiazdy będą spadać z nieba i moce na niebie zostaną wstrząśnięte” (Mk 13, 24-25).

Ale przepowiednie dawnych proroków dochodzą do swojego zenitu w chwalebnym ukazaniu się Jezusa Chrystusa, oczekiwanego Mesjasza, który ponad kataklizmami dziejącymi się we wszechświecie i burzami ludzkiej historii, pozostaje stabilnym i mocnym punktem odniesienia: „Wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłokach z wielką mocą i chwałą” (Mk 13, 26).

Nauczyciel przekierowuje uwagę z mało ważnych szczegółów, które są zależne od czasu i konkretnej chwili, w której dojdzie do końca świata, aby skupić się na tym, co kluczowe. „Chrystus jest Panem wszechświata i

historii -uczy Katechizm Kościoła Katolickiego-. W Nim historia człowieka, a nawet całe stworzenie osiąga swoją "rekapitulację", swoje transcendentne wypełnienie"^[1].

Odpowiedź Pana Jezusa nie daje opisu tego co nastąpi, ale jest zaproszeniem, abyśmy dobrze przeżywali chwilę obecną, abyśmy czuwali, zawsze przygotowani na moment przyjścia Syna Człowieczego, kiedy poprosi nas o rachunek z naszego życia.

Mistrz naucza, że historia narodów i osób ma pewien cel, którym jest ostateczne spotkanie z Panem. Kiedy i jak to nastąpi nie ma dla nas większego znaczenia, dlatego Pan Jezus mówi w sposób prowokacyjny, że „o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec” (Mk 13, 32).

Świadomie odciąga nas od powierzchownej ciekawości wobec

wydarzeń z przyszłości, aby ukazać to, co jest rzeczywiście ważne.

Wskazuje na właściwą ścieżkę, po której należy kroczyć, aby dojść do życia wiecznego: „Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą”. Przypomina nam, że wszystko przemija, ale Słowo Boże nie zmienia się, i jest pewnym drogowskazem, aby kierować naszym zachowaniem. Tylko życie, które opiera się na Słowie Bożym, które dał nam Pan Jezus ma sens i stabilność.

W *Credo* wyznajemy, że Jezus Chrystus „wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. I powtórnie przyjdzie w chwale sądzić żywych i umarłych”. „Zostanie wtedy -mówi Katechizm- ujawnione postępowanie każdego człowieka i wyjdą na jaw tajemnice serc. Nastąpi wtedy potępienie zawinionej niewiary, która lekceważyła łaskę ofiarowaną przez Boga. Postawa wobec bliźniego

objawi przyjęcie lub odrzucenie łaski i miłości Bożej”^[2]. Podczas Sądu wyjdzie na jaw, czy w naszym życiu podążaliśmy drogą w świetle Bożego Słowa, czy zlekceważyliśmy je, ufając sami sobie.

^[1] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 668.

^[2] *Ibidem*, nr 678.

Francisco Varo // Zdjęcie:
LMarks - Getty Images

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/gospel/niedziela-33zwyklyb/>
(23-02-2026)